

A

абажур, -ура м фр. заклон, шйиш на ламйи, свейиљци, сенило.

ЃБАК(УС) м лат. архит. четвртина илоча на капишелу стуба.

абдикáциja ж лат. одрицање од престола, владарства, ређе од престола високог звања, оставка на положај, звање.

а̀бди́катио̀нӣ (абди́каџи́јскӣ), -а̀, -о̀ која се односи на абди́катију.

абдицірати, -йіцрām евр. (несвр.) *одрећи се (одрицаїти се) престола или некої високої положеја; одрећи се (одрицаїти се) некої права, уверења и сл.*

абера́ція ж лат. 1. а. астр. привидна йромена доложо́жа звезда устловѣна Земьным крѣша́ем и брзином ширѣа свѣтлостѣи. 2. б. у ойци́ни, одсу́йуа́нє прело́мьнєх свѣтлоснѣх зрако́ва од жо́жельно́й і́равца. 3. биол. одсу́йуа́нє од шѣи́ично́й обліка. 3. фиг. скрѣща́нє, за́сти́ра́нє вѣа́нє.

абецэда ж 1. слова латинице (као целовити систем)
поређана по утврђеном реду; уј. азбука и алфабет. **2.** фиг.
основна знања из нечега.

абецедар, -ара м лат. **1. а.** йойис йо абецедном регу, абецедни сйисак. **б.** слова некої йисма исйисана йо абецедном регу: ілаїольски абецедари. **2.** буквар (лаїїинички).

абецѣдаријум (абецѣдариј, -ија) м *абцедар* (1).

абецеда́рнй и **абеце́да́рнй**, -ā, -ō који се односи на *абѣцѣдар*; *фиі. йочейшнички, основни.*

абѣцѣднѣ и **ѡбѣцѣднѣ**, -ā, -ō који се односи на абѣцѣгу, срећен ѡ абѣцѣгу: ~ списак, ~ ред.

абѣцѣдно и **ѧбѣцѣдно** прил. *по абѣцѣдном реду*: ~ поређати.

Ђблатив м лат. лингв. *ѿдеж* за означавање одвајања, ѿошницања и сл. (нпр. у латинском језику).

аблативни, -ā, -ō који се односи на аблатив: ~ генитив, ~ значење.

а́блендовати и а̀блендовати, -дујем свр. и несвр. нем. *наизменично, у крајњим интервалима њалићи и њасићи фарове аутомобила (најчешће као ујозорење или њоздрав возачу који долази у сусрет)*.

Ѓбнормалан, -лна, -о лат. *ненормалан*, луд; нездрав, наказан; *нейриродан*: ~ човек; ~ прохтев.

а̀бнормално прил. на абнормалан начин, нејприродно:
~ се понашати

абнормалност, -ости ж особина и сјање онога који је абнормалан, онога што је абнормално, абнормално сјање.

аболірати, -длірӑм свр. (несвр.) правн. *обустави́ти*
(*обуставля́ти*) *судски* *по́сүйак*; *укину́ти* (*укида́ти*)
неку дру́шівену інстїи́щүцїю или *праксу*.

аболіція ж лат. правн. 1. *обуштава кривичної поштука, ослобађање од кривичної поњења*. 2. *укидање неке друштвене инстииуције или йраксе (ройства, смртне казне, законске норми и сл.).*

аболіцйјскй и **а̀болициѡнй**, -ā, -ō који се односи на аболицију: ~ поступак.

аболиционїзм, -зма м ист. *їокреї* за укидање роїсїва; *їокреї* за укидање некої закона.

аболициџнист(а), -ѐ м (ми. -сти) ѓоборник
аболициџнизма.

аболиционистичкѣ, -ѣ, -ѣ који се односи на аболиционизам.

абонент м нем. *йрешйлайшник*.

абоненткиња ж *йрешйлашница*.

абонентскѣй, -ā, -ō који се односи на абонентѣ: ~ бон.

абѡнос и **ѡбѡнос** м бот. шројско дрво велике швргоће
Diospyros ebenum.

абѡноснѣ и **ѡбѡноснѣ**, -ѧ, -ѡ *који је од абѡноса; који је као абѡнос: ~ сто; ~ лице.*